

ANGELINE
Een Spookverhaal
Emile Zola

Een jaar of twee geleden fietste ik over een eenzame weg in de richting van Orgeval. Ik was al een eind voorbij Poissy, toen er plotseling, op enige afstand van de weg, een groot oud huis voor mijn ogen verscheen, dat mij terstond zo intrigeerde, dat ik afstapte om even rond te kijken.

Onder de grijze novemberhemel, in de koude wind die de dode bladeren voortzwiepte, aanschouwde ik een bakstenen huis zonder veel persoonlijkheid, dat midden in een uitgestrekte tuin met oude bomen stond.

Het buitengewone aan dat huis, het woeste en vreemde aanzien dat mijn hart beklemde, was de afschuwelijke staat van verlatenheid waarin het zich bevond. De ene helft van het zware ijzeren hek scheen met geweld te zijn weggerukt. Daarachter stond een groot bord, waarop in door de regen bijna weggewiste letters stond te lezen, dat het huis met bijbehorende gronden te koop was.

Ik gaf toe aan een gevoel van nieuwsgierigheid gemengd met iets van angst en onbehaaglijkheid, en ging de tuin in.

Dit huis moest al wel dertig of veertig jaar onbewoond zijn.

De stenen lijsten van ramen en deuren waren in de loop van de barre winters gaan wijken en zaten vol mos en schimmel. Er liepen scheuren door de muren van de voorgevel die me deden denken aan de rimpels in een vroeg-oud gezicht; diepe voren liepen door het nog hechte metselwerk, dat echter op geen enkele wijze was onderhouden. De treden van het bordes waren gespleten door de vorst en versperd door woekerende brandnetels en braamstruiken - zij lagen daar als een drempel die het leven van de verlatenheid en de dood scheidde.

De indruk van huiveringwekkende triestheid kwam vooral van de naakte, schimmelige ramen zonder gordijnen. Kwajongens hadden de ruiten ingegooid, zodat het mogelijk was de sombere vertrekken in al hun leegheid te zien - een leegheid die herinnerde aan die van uitgedoofde ogen die nog geopend staren uit een lichaam waaruit de ziel is heengegaan. Ik liep om het huis heen. De uitgestrekte tuinen waren in een woestenis veranderd; de oude bloemperken waren onder het dichte onkruid nauwelijks nog als zodanig te herkennen; de paden waren verdwenen, opgeslokt door een woeste plantengroei; de bekoorlijke bosjes van weleer waren in maagdelijk oerwoud veranderd - onder de vochtige schemering van het eeuwenoude geboomte

lag daar nog slechts de wilde vegetatie van een verlaten kerkhof, en de kille najaarswind stuwde er klaaglijk huilend de laatste bladeren overheen.

Lange tijd luisterde ik in stilte naar de wanhopige klaagzang die van de omgeving uitging. Mijn hart was van een doffe angst vervuld, een groeiend onbehagen maakte zich van mij meester, maar ook ontstond er een brandend medelijden in mij, dat mij belette weg te gaan; ik wilde weten wat hier was gebeurd, en mijn gevoel ging in warmte uit naar alles wat ik rondom mij, aan verdriet en wanhoop, vagelijk gewaarwerd.

Tenslotte moest ik toch verdergaan, maar aan de overkant van de straatweg, waar deze met een andere weg samenkwam, had ik een soort...